

TABLEAU MORT

Leesexemplaar

LOTTE LEENAERTS & WALTER DAMEN

TABLEAU MORT

THRILLER

P E L C K M A N S

PROLOOG

Ik ben blij dat ik de badkamerdeur op slot heb gedaan. Mijn moeder wordt gewoonlijk niet wakker van het geluid van het stromend water van de douche, maar als ze net deze nacht zou uitkiezen als uitzondering op de regel, kom ik zwaar in de problemen.

De ogen van mijn spiegelbeeld zijn wijd opengesperd, mijn pupillen groter dan ik ze ooit gezien heb.

Mijn neusvleugels bewegen en vanop deze afstand lijkt het alsof ik – ook al staat de winter voor de deur – plots nog een hele lading zomersproeten heb gekregen.

Ik beweeg met de rug van mijn hand over mijn wang. De sproeten worden uitgesmeerd tot een rode veeg.

Bloed?

Waarom heb ik bloed op mijn gezicht?

Mijn ademhaling begint pijn te doen en mijn bebloede handen graaien naar mijn borstkas.

Ik probeer mezelf te kalmeren door logisch te redeneren.

Er zijn verschillende redenen waarom ik bloedspetters op mijn gezicht zou kunnen hebben. Onschuldige redenen.

Ik kan een bloedneus hebben gekregen tijdens mijn wandeling...

Verder dan dat raak ik niet.

Want een bloedneus kan dan wel een valabel excuus zijn voor de bloedvlekjes op mijn gelaat, het verklaart niet waarom zowel mijn zwarte hoodie als mijn donkere jeans met bloed doorweekt zijn.

Mijn spieren voelen stijf aan. Ik dwing mezelf om al mijn kleren uit te trekken en ze naast me op de grond te gooien.

Wanneer mijn spiegelbeeld opnieuw mijn aandacht trekt, verstijf ik. Mijn lijf staat vol bruinrode vlekken en strepen.

Ik val op mijn knieën naast de toiletpot en geef over tot mijn ogen tranen en mijn keel pijn doet.

Dan zijg ik verder neer, tot ik de koele tegels tegen mijn billen voel.

Zo blijf ik zitten, tot ik zacht het refrein van 'Sultans Of Swing' door het plafond hoor komen. Mijn wekkerradio. Dat wil zeggen dat het half twee is en dat ik me dringend moet klaarmaken om te gaan werken.

Een geluid dat het midden houdt tussen een hysterische lach en een wanhopige snik ontsnapt uit mijn keel. Het idee dat ik nu moet gaan werken is te absurd voor woorden. Toch trek ik mezelf recht en neem ik een washandje uit de kast.

Ik zet het water warmer dan ik eigenlijk kan verdragen, alsof ik mezelf wil straffen voor iets dat ik me niet eens kan herinneren.

Het water aan mijn voeten kleurt rood en ik duizel zo hard dat ik mijn handen aan weerszijden van de douchecabine moet zetten om overeind te blijven.

Ik gebruik zeker drie keer zoveel zeep als normaal en schrob tot ik de vlekken samen met de bovenste laag van mijn huid weggeschuurd heb.

Gehypnotiseerd blijf ik naar het kolkende water kijken, tot het weer volledig transparant is en ik mezelf er bijna van kan overtuigen dat het bloed een hallucinatie was.

Bijna, maar niet helemaal, want zodra ik de gammele douche-deur openduw en de stapel bebloede kleren op de badkamervloer zie liggen, slaat de werkelijkheid alle lucht uit mijn longen.

O god, wat heb ik gedaan?

1

‘Is het een veilige gok om te zeggen dat dit de doodsoorzaak is?’

Hoofdinspecteur Elise Van Streynonck wijst naar de bebloede torso van de vrouw die tussen de herfstbladeren ligt. De gevoerde winterjas van het slachtoffer is volledig aan stukken gereten en van de oorspronkelijke lichtblauwe kleur schiet nog maar weinig over. Ook de handen van de vrouw zitten onder het bloed, alsof ze tevergeefs geprobeerd heeft om het bloeden te stelpen. Zelfs zonder officiële autopsie kan Elise zien dat ze daar nooit genoeg handen voor gehad kan hebben.

Er verschijnt een groef in het voorhoofd van Bernadette Carremans, en als Elise haar niet al langer dan vandaag kende, zou ze denken dat de uitdrukking van de wetsdokter op ergernis wijst.

‘Elise, geef me op zijn minst vijf minuten om het lichaam te bekijken voor je met je vragen komt.’

Oké, misschien duidt de frons deze keer wel degelijk op een lichte vorm van irritatie.

Elise haalt haar schouders op en laat de wetsdokter en haar team hun werk doen. Ze stapt uit het tentje dat het lichaam aan het zicht van nieuwsgierige omstaanders onttrekt en kijkt om zich heen tot ze haar collega ziet staan. Stijn Desmedt is in gesprek met iemand van de lokale politie. Wanneer Elise dichterbij komt, hoort ze hoe de vrouw beschrijft hoe ze de perimeter ingesteld hebben en welke stappen ze al ondernomen hebben om potentiële getuigen te ondervragen.

‘Het lichaam van de vrouw was niet bedekt, dus zodra het licht begon te worden, heeft iemand haar gevonden.’

Desmedt haalt een notitieboekje boven, waarvan Elise weet dat hij er meestal vooral in neerkrabbelt wat hij zeker niet mag vergeten mee te brengen van de winkel.

‘Wie heeft haar gevonden?’

De inspecteur van de lokale geeft de contactgegevens van de ongelukkige vinder door en Desmedt noteert ze in het boekje.

‘Ik vermoed dat ze hier nog niet heel erg lang lag.’ Haar blik glijdt af naar het tentje en ze schudt haar hoofd. ‘Wat een verschrikkelijke manier om te sterven. Neergestoken worden en doodbloeden op een koude, natte parkgrond.’

Elise kijkt haar aan. ‘We kennen een officiële doodsoorzaak pas zodra de wetsdokter klaar is met haar autopsie’, zegt ze geïrriteerd, alsof ze zelf niet amper twee minuten geleden dezelfde aanname had gedaan.

‘Natuurlijk’, zegt de vrouw snel, en de blos die over haar wangen kruipt, zorgt ervoor dat ze er iets gezonder uitziet. ‘Ik dacht gewoon ...’

Ze maakt haar zin niet af en schudt haar hoofd, alsof ze er op die manier voor kan zorgen dat er een gevatte opmerking uitvalt.

Gelukkig voor haar stapt Erwin Marijnissen op dat moment op hen af. De man van de technische recherche heeft vorige maand zijn zestigste verjaardag gevierd en ziet eruit alsof hij nog steeds aan het bekomen is van het bijbehorende feestje.

‘Goeiemorgen, Erwin’, zegt Elise opgewekt. Het is koud en nat, dus genoeg om Marijnissen op zijn paard te krijgen met overdreven veel vrolijkheid.

Ze slaagt in haar opzet.

‘Goeiemorgen? Zeg dat tegen Helga Demeester’, gromt hij bars.

‘Ons slachtoffer?’ gokt Desmedt, en Erwin knikt.

‘Voor zover we kunnen zien, is er niks gestolen. Haar handtas lag twee meter naast het lichaam en haar portefeuille zat er nog gewoon in, inclusief een aanzienlijke hoeveelheid cash geld.’

‘Je denkt dus dat de moord hier gebeurd is?’

De vraag komt van de vrouw van de lokale politie en Elise bedenkt zich nu pas dat ze de naam van de inspecteur nooit heeft gevraagd.

‘Da’s aan Bernadette om uit te zoeken, maar als je het mij vraagt, is dit geen dumpplek.’

Elise kijkt om zich heen. ‘Riskant om iemand op zo’n openbare plek te vermoorden.’

Stijn haalt zijn schouders op. ‘Er moet heel wat woede achter de aanval gezeten hebben. Als je iemand zo kwaad maakt dat hij je herhaaldelijk neersteekt, is het vast te veel gevraagd om daar eerst een beschut plekje voor te zoeken.’

De inspecteur, waarvan Elise niet weet hoe ze heet, knikt alsof ze dit elke dag meemaakt.

‘We zijn in ieder geval ook geen sleepsporten tegengekomen,’ gaat Erwin Marijnissen verder, ‘dus dat ondersteunt de hypothese dat dit effectief de plaats delict is. Doordat de ondergrond zo drassig is, zijn er ook geen bruikbare voetsporen achtergebleven.’

‘Heb je toevallig ook iets gevonden dat ons wél verder kan helpen?’

Stijn klinkt bijna even nors als Erwin.

‘Ik weet niet zeker of jullie er wat mee zijn, maar schuin achter het tentje is wel iets geks aan de hand. Waarschijnlijk het werk van spelende kinderen, maar we hebben de boel toch maar grondig gefotografeerd.’

Elise heeft geen idee waar Erwin het over heeft, maar ze is dan ook onmiddellijk op Bernadette afgestapt toen ze hier aankwam.

Zij en Stijn volgen Erwin naar de plek die hij bedoelt en verward kijkt ze om zich heen. Eerst valt haar niks vreemds op. Maar dan wijst hij naar een vreemde constructie van takken. Verschillende twijgjes en takken zijn op zo'n manier tussen twee boompjes gepositioneerd dat er een soort rechthoek ontstaat van zo'n meter breed en iets meer dan een halve meter hoog. De rechthoek hangt een stuk van de grond en Elise moet maar een klein beetje door haar knieën gaan om de takken beter te kunnen bekijken. Het had een toevalligheid van de natuur kunnen zijn, als de ondergrond op de plek van de rechthoek niet zo duidelijk vrijgemaakt was. De bladeren zijn aan de kant geschoven, waardoor de zanderige ondergrond bloot ligt.

'Zoals ik al zei, waarschijnlijk hebben enkele kinderen hier gisteren gespeeld en de takken op deze manier achtergelaten.'

Erwin ziet eruit alsof hij zijn eigen woorden zelf niet helemaal gelooft, maar Stijn lijkt er minder moeite mee te hebben en draait zich opnieuw om.

In het tentje blijkt Bernadette ondertussen zo goed als klaar te zijn met de uitwendige autopsie van Helga Demeester.

'Op basis van haar lichaamstemperatuur schat ik dat ze overleden is tussen vijf uur gisterenmiddag en drie uur vannacht. Na de inwendige autopsie kan ik rekening houden met extra parameters en kan ik een iets beperkter interval geven. Voorlopig zul je het hiermee moeten doen', begint de wetsdokter zakelijk. 'Er werden meerdere steekwonden aangetroffen op haar lichaam', gaat ze verder.

'Van een mes?' vraagt Elise onmiddellijk, hoewel ze het antwoord al kan raden.

'Dat weet ik je na de autopsie te zeggen', bevestigt Bernadette haar gok.

'De ondergrond heeft het grootste deel van het bloed opgenomen, maar voor zover ik kan zien, heeft ze erg veel bloed

verloren via de wonden die zijn toegebracht. Enkele van haar verwondingen komen zeer dicht in de buurt van haar hart. Ik verwacht dat de autopsie zal uitwijzen dat die steekwonden, in combinatie met het bloedverlies, haar uiteindelijk fataal zijn geworden.'

'En die autopsie staat ingepland voor ...' probeert Stijn een datum te ontfutselen.

Bernadette reageert niet en haalt enkele grote rollen plastic boven.

'Morgen?' vult Elise optimistisch aan.

De wetsdokter rolt met haar ogen en draagt haar collega's op om het lichaam van Helga Demeester te omhullen met de plastic kleeffolie.

'Donderdagnamiddag ten vroegste, waarschijnlijk vrijdag', zegt ze kortaf, voor ze zelf ook een stuk plastic lostrekt.

Elise stapt naar buiten en hoewel ze niet kan wachten om haar witte Tyvek-overall uit te trekken, kan ze het toch niet laten om nog even terug te keren naar de plaats waar de takken in de vreemde, geometrische opstelling staan.

Desmedt had blijkbaar dezelfde gedachte, want als ze aankomt bij de plek achter het tentje, staat haar collega al met een bedenkelijke uitdrukking naar de takken te kijken.

'Maakte jij rare rechthoeken met takken toen jij een kind was?' vraagt hij sceptisch.

Elise haalt haar schouders op. 'Nee, maar weten wij veel wat er tegenwoordig hip is bij de jeugd. Kan even goed een of andere bizarre nieuwe internetchallenge zijn.'

Op het moment dat de woorden uit haar mond komen, weet ze al dat ze niet waar zijn, maar omdat ze geen betere verklaring kan bedenken, laat ze de takken voor wat ze zijn en stapt ze onder het lint dat de perimeter afschermt door.

'We komen er nog wel achter of de takken iets met de dood van Helga Demeester te maken hebben.'

Ze is niet zeker of ze zichzelf of Stijn probeert te overtuigen, maar ze weet wel dat ze er met haar twijfelende toon hoe dan ook niet in slaagt.

2

Ik ben stikkapot. Op pure wilskracht sleep ik mijn lijf naar huis.

De typische stadsgeluiden lijken op een bizarre manier van ver weg te komen, alsof ik een met watten volgepropte muts draag. Heel even raak ik mijn hoofd aan, maar ik heb niet eens een muts, laat staan watten.

Mijn hoofd heeft nog nooit simultaan zo vol en zo leeg gevoeld. Werken in de bakkerij is grotendeels fysieke arbeid, waardoor mijn gedachten de kans kregen om af te dwalen. Alleen was er weinig om naar af te dwalen, want mijn herinneringen aan vannacht beginnen pas op het moment waarop ik naar mijn geschokte reflectie in de badkamerspiegel staar. Keer op keer heb ik geprobeerd om een stapje verder terug te gaan, al was het maar enkele minuten. Als ik zou weten uit welke richting ik kwam, en of mijn moeder me heeft horen thuiskomen, zou ik nieuwe puzzelstukken hebben die me kunnen helpen om een completer beeld van de avond te schetsen.

Tevergeefs. Hoe harder ik me concentreerde op het terughalen van mijn herinneringen, hoe sneller alles als zand door mijn denkbeeldige vuist glipte.

Ik weet niet zeker of ik ongerust of opgelucht moet zijn dat ik niet meer weet wat er afgelopen nacht gebeurd is.

Beide, waarschijnlijk.

Mijn vingers zijn ijskoud en de fijne, witte lijntjes op mijn handen zijn de voorbode van een winter vol kleine wondjes en gebarsten huid.

Het zou het minste van mijn zorgen moeten zijn, maar ik spring op de kans om mezelf af te leiden van gruwelijkere dingen.

Mijn moeder zit in de woonkamer als ik thuiskom. Mijn vaders zetel is comfortabeler dan degene waarin zij met haar rug naar mij toe ligt, maar na zijn ziekenhuisopname leken we stilzwijgend overeengekomen te zijn dat zijn zetel van hem zou blijven. De gedachte dat we zijn aanwezigheid in huis langzaam zouden weggommen door onze eigen afdruk op zijn plekken achter te laten, is belachelijk, en dat weten we allebei. Ik ben er nog altijd niet zeker van dat mijn moeder het niet gewoon doet om een conflict met mij te vermijden. Maar wat haar reden ook is om uit de zetel te blijven, ik ben allang blij dat ik niet moet toekijken hoe ze me het laatste stukje van mijn vader afpakt.

Eerst denk ik nog dat mijn moeder doet alsof ze slaapt, om onze discussie van gisterenavond niet te moeten voortzetten. Maar dan hoor ik haar snurken en besef ik dat ze echt slaapt.

Ik sleep mezelf de trap op. Het lijkt veel langer dan vierentwintig uur geleden dat ik nog geslapen heb.

Mijn bed is netjes opgedekt, de dubbel geplooidde dekens een stil bewijs van het feit dat ik hier afgelopen nacht niet heb geslapen. Ik bid dat mijn moeder niet naar boven is gekomen en mijn kamer zo heeft aangetroffen. Ik heb geen zin in nog meer moeilijke vragen, hoewel die er hoe dan ook zullen komen als ze me vannacht heeft horen thuiskomen.

Mijn vermoeide lijf zakt bijna in elkaar bij de aanblik van het bed en ik trek mijn trui en broek uit. Ik laat me op mijn matras zakken en kreun onwillekeurig als al mijn spieren tegelijkertijd protesteren en schreeuwen van opluchting.

Ik trek de dekens strak om me heen. In het begin voelt het troostend, maar hoe langer ik op deze manier in bed lig, wachtend tot de slaap me wegsleurt van een werkelijkheid waar

ik eventjes geen deel meer van wil uitmaken, hoe verstikender het dwangbuiseffect van de dekens voelt.

Uiteindelijk geef ik het op en peuter ik mijn smartphone uit de broekzak van de jeans die naast mijn bed ligt. Ik swiipe naar beneden, waardoor er een hele lijst aan notificaties op mijn scherm verschijnt. De meeste veeg ik onmiddellijk weg. Ik wil de pushmeldingen van de nieuwssites die ik volg ook wegswissen, maar wanneer ik zie wat er staat, blijft mijn duim roerloos boven het scherm zweven.

LICHAAM VIJFTIGER GEVONDEN IN KONING ALBERTPARK

Elke vezel in mijn lijf gilt dat ik mijn telefoon moet wegleggen, me moet omdraaien en mijn ogen moet dichtknijpen tot ik effectief in slaap val, maar ik kan mezelf niet tegenhouden en tik op de titel van het artikel.

Bij elke zin die ik lees, beginnen mijn handen harder te beven, tot ik uiteindelijk amper nog kan zien wat er staat.

Dat heb ik niet gedaan. Dat kán ik niet gedaan hebben.

Ik voel meteen dat ik mezelf probeer te overtuigen van een leugen en mijn binnenste knijpt pijnlijk hard samen.

Lichaam. Iemand is dood. Heb ik iemand doodgemaakt?

Elke stijve spier bevestigt de treiterende gedachte dat de pijn haar oorzaak vindt in de dood van een onschuldige vrouw.

Ik heb geen bloedneus gehad, of wel?

De gedachte lijkt nu nog naïefer dan enkele uren geleden.

Was het een ongeluk?

Nee, het artikel zegt duidelijk dat er kwaad opzet in het spel is.

Ik lees het artikel een tweede keer en denk aan wat ik vannacht in de buidel van mijn trui gevonden heb. Misselijk geworden gooi ik de dekens van me af.

H. Demeester? Ik ken die vrouw niet eens. Hoe kan ik haar dan kwaad hebben willen doen?

Het zou me meer moeten kunnen schelen dat ik mijn moeder mogelijk wakker maak door zo bruuft van de trap te denderen, maar mijn paniek laat zich niet stilhouden.

Misschien heb ik me alles gewoon ingebeeld. Of misschien was ik wel degelijk in de buurt van het park, maar was ik enkel getuige van wat er gebeurde. Misschien heb ik de vrouw proberen te helpen en zat ik daardoor onder het bloed.

Het zijn heel wat misschienen na elkaar. Ik ijsbeer door de badkamer in de hoop dat het mijn geheugen zal helpen om de gebeurtenissen van de afgelopen vierentwintig uur op te roepen.

Er gebeurt weinig, behalve dan dat ik bij elke draai mijn bleke, verschrikte gezicht in de spiegel zie. Ik weet niet zeker of de minuscule bobbeltjes op mijn huid veroorzaakt worden door de koude in de badkamer, of door het beeld van de bebloede kleren dat ik telkens opnieuw voor mij zie.

Alleen is er nu geen bloed meer.

Ik stop met ijsberen en staar naar mijn spiegelbeeld. Mijn witte lijf is exact dat: wit. Ik laat mijn vingers over mijn hals glijden, over mijn borst en over mijn buik. Ik druk hard, alsof de roomkleurige huid een korst is die kan breken als ik hard genoeg duw, en de barsten de bloederige vlekken van vannacht opnieuw zullen onthullen.

Alles is weg. De bebloede kleren, of ik ze me nu ingebeeld heb of niet, zullen op dit moment onderweg zijn naar een verbrandingsoven, of een stort. Weet ik veel wat ze tegenwoordig met afval doen. Voor zover ik weet, heb ik geen connectie met de vrouw in het Koning Albertpark. Er is niks wat mij aan haar kan binden, dus als ik zelf kan doen alsof er niks is gebeurd, alsof ik me alles gewoonweg ingebeeld heb, komt alles goed.

'Alles komt altijd goed', zou mijn vader gezegd hebben.

Alleen ben ik daar deze keer niet meer zo zeker van, zeker niet als ik naar mijn voeten kijk en de roodbruine voegen zie op de plek waar ik amper tien uur geleden mijn kleren heb neergegoot.

* * *

In een helder moment zie ik voor me wat ik moet doen.

De kleren moeten verdwijnen. Als ik ervoor kan zorgen dat de bebloede stapel stof weg is en niet aan mij gekoppeld kan worden, kan ik mijn leven gewoon verder leiden alsof er niks gebeurd is.

Ik weet niet meer wat er gebeurd is, en misschien moet dat maar zo blijven ook. Wat er zich de afgelopen uren ook heeft afgespeeld, ik denk niet dat de herinnering eraan me gelukkig zou maken.

Ik trek de kast onder de wastafel open en schuif een geopend pak scheermesjes en enkele bussen shampoo opzij om bij de plastic zak te kunnen die gevuld is met allemaal andere plastic zakken.

Er zijn verschillende maten en kleuren en ik ga voor een groot, zwart exemplaar dat stevig aanvoelt. Ik laat de vochtige broek erin vallen en wil net hetzelfde doen met mijn hoodie wanneer ik iets hards voel in de zak die vooraan op de trui gestikt is.

Ik weet al wat erin zit voor ik het paletmes uit het kledingstuk haal. Hoewel ik zelf degene ben die het mes in de wasbak laat vallen, schrik ik toch van het lawaai van metaal op porselein.

Shit.

Als ik mezelf er al van had kunnen overtuigen dat er een compleet redelijke verklaring was voor het bloed op mijn kleren, ben ik er nu aan voor de moeite. Er is geen onschuldige uitleg voor een met bloed doorweekte outfit én wat op een bebloed wapen lijkt, hoe goed je ook zoekt.

Instinctief zet ik de kraan open en laat heet water over het paletmes stromen. Tot mijn afschuw is dat alleen niet voldoende om de

laatste bloedresten eraf te spoelen. Ik doe het eerste wat in mij opkomt, en als ik klaar ben en het paletmes harder blinkt dan gewoonlijk, mik ik mijn tandenborstel in de vuilnisbak.

Mijn moeder is blijkbaar opnieuw in bed gekropen, want er komt geen licht onder haar deur vandaan en het is stil op de gang.

Beneden plak ik de zak met de kleren nog wat steviger dicht met lange stukken tape. Ik heb geen honger, dus ik duw enkel de zwarte plastic zak en een herbruikbare fles water in mijn rugzak.

De hele weg naar de bakkerij kan ik het niet laten om om me heen te kijken, alsof mensen me doorhebben. Alsof zij, in tegenstelling tot ikzelf, wel weten wat er zich eerder vannacht heeft afgespeeld en me erom verafschuwen.

Maar het is verrassend rustig op straat en er gebeurt niets.

De laatste meters voor La Plume kan ik alleen maar denken aan hoe dicht ik bij de oplossing voor mijn probleem ben. Zodra ik de plastic zak in een van de containers kan smokkelen die straks opgehaald worden, ben ik veilig.

Over enkele uren zullen alle sporen van vannacht verdwenen zijn.

En dan moet ik er alleen nog in slagen om mezelf ervan te overtuigen dat er niks aan de hand is.

** * **

3

Elise schudt haar hoofd en draait zich naar Stijn. ‘Als we de familie van Helga Demeester mogen geloven, was ze bijna een heilige. Wat betreft een motief valt daar niet veel te rapen.’

Stijn laat zijn balpen afwezig tussen zijn vingers dansen. ‘O kop op, Elise, niemand is heilig.’

Hij kijkt op zijn horloge. ‘Het onderzoek is welgeteld negen uur bezig. Het is niet van je gewoonte om zo ongeduldig te zijn.’

Desmedt heeft gelijk. Doorgaans is zij degene die vol goede moed aan een case begint en zich koppig inzet tot er iets bruikbaar uit de bus valt.

Ze is niet zeker waarom deze zaak anders is, waarom een zekere nervositeit zich als een knetterende bal elektriciteit in haar onderbuik nestelt.

‘Hmm’, zegt ze alleen maar, en Stijn haalt zijn schouders op.

Commissaris Lucien Demuyt tikt met zijn vinger op een mapje op Elises bureau. ‘Hoever staan jullie met het onderzoek naar de moord op Helga Demeester?’

‘We zitten nog in de beginfase’, geeft Elise eerlijk toe.

‘Uit de gesprekken met de personen die het dichtst bij Helga staan, hebben we tot nog toe niets kunnen afleiden’, vult Stijn aan. ‘We weten voorlopig enkel dat ze rond negen uur ’s avonds een berichtje heeft gekregen van Isabelle, een vriendin, met de vraag om enkele breinaalden te mogen lenen.’

Hij kijkt in zijn notitieboekje. ‘Rondbreinaalden van zes

millimeter', vult hij aan, alsof het werkelijk van belang zou kunnen zijn.

'Haar man zegt dat ze haar strijk heeft afgewerkt nadat ze het bericht heeft ontvangen en dan haar jas heeft aangetrokken en is vertrokken, maar volgens die vriendin is Helga nooit tot bij haar thuis geraakt.'

'En dat is waar de miscommunicatie is ontstaan', gaat Elise verder. 'De vriendin dacht niet dat Helga zou komen, en haar echtgenoot ging ervan uit dat zijn vrouw gezellig zat bij te praten bij die vriendin. Hij is in bed gekropen en merkte 's ochtends pas dat zijn vrouw nooit was thuisgekomen.'

Elise opent een bestand op haar computer en draait haar scherm zodat de commissaris kan meekijken. 'De berichten die hij haar tussen half zeven en negen uur vanochtend gestuurd heeft, ondersteunen zijn verhaal. We sluiten hem nog niet volledig uit als verdachte, maar als hij haar vermoord heeft, was hij wel zo slim om zijn telefoon thuis te laten. Volgens de data van de zendmasten in de buurt van het Koning Albertpark en hun huis, is hij heel de avond thuis geweest. Zijn kinderen zijn er ook van overtuigd dat hun vader het huis niet heeft verlaten, maar dat kunnen ze natuurlijk ook gewoon zeggen om hem te beschermen. Niemand wil op een dag tijd allebei zijn ouders verliezen.'

Het blijft even stil na die laatste uitspraak.

'En de echtgenoot heeft geen idee wie zo'n enorme woede kan voelen voor zijn vrouw dat hij haar dit zou aandoen?' vraagt de commissaris, het klinkt bijna hoopvol.

'Nee', zegt Elise. 'Volgens hem was ze een lieve vrouw die zich vooral focuste op het opvoeden van de kinderen. Nu die allemaal studeren, had ze meer tijd voor zichzelf en had ze zich ingeschreven om een keer per week met een groepje vrouwen breiles te volgen. Hij dacht dat ze het vooral fijn vond om eindelijk nog eens vriendinnen te hebben.'

‘Hmm, oké. Online verkeer gecheckt?’ probeert commissaris Demuyt hoopvol.

‘Daar is Tess nog mee bezig,’ zegt Elise, ‘maar op het eerste gezicht zit daar ook niks opvallends tussen. Voornamelijk berichten en e-mails naar haar kinderen, echtgenoot en vriendinnen. Lijken voorlopig allemaal onschuldig van aard.’

Ze beseft te laat dat ze klinkt alsof ze het bijna spijtig vindt dat er nog geen geheime affaire aan het licht gekomen is en probeert de situatie te redden door snel over te gaan naar een ander onderwerp.

‘Heb je de krantenartikels gelezen?’

Demuyt knikt grimmig. ‘Bende aasgieren.’

Hij hoeft niet toe te lichten waar hij naar verwijst.

Ze hebben allemaal de artikels zien verschijnen met de foto’s van hun plaats delict.

‘Ik vraag me af of iedereen tegenwoordig van die camera’s heeft waarmee je zo gemakkelijk kunt inzoomen en toch scherpe foto’s kunt nemen’, mijmert Desmedt. ‘Misschien moet ik me toch ook eens een nieuwe telefoon aanschaffen.’

‘De foto’s moeten in ieder geval genomen zijn nadat de perimeter ingesteld is, want anders zou het tentje er niet op staan’, richt Elise zich tot de commissaris. ‘Dus ofwel is er iemand binnen de perimeter geslopen, ofwel gaat het inderdaad om iemand met een degelijke camera. Ik zet mijn geld in op dat tweede. Hoe dan ook kunnen we alleen maar blij zijn dat het lichaam afgeschermd was. Ik kan me niet inbeelden hoe verschrikkelijk het voor de nabestaanden moet zijn om foto’s van je overleden geliefde in de krant te zien staan ter entertainment van de rest van het land.’

Ze maakt zich geen zorgen om de papieren kranten van morgen. Als er journalisten zijn die een betere foto dan deze te pakken hebben gekregen, waren ze allang over hun eigen voeten gestruikeld in hun haast om het beeld als eerste publiek te maken.

Waar ze zich wel zorgen om maakt, is het feit dat de mysterieuze takkenconstructie duidelijk op de foto afgebeeld staat.

4

‘Hé, waar denk jij heen te gaan?’ Ik sluit vermoeid mijn ogen en twijfel of ik de keuken zou binnenstappen of het gewoon op een lopen zou zetten. Welke keuze ik ook maak, ik zal er me hoe dan ook de woede van mijn moeder mee op de hals halen.

Uiteindelijk kies ik voor de weg van de minste weerstand en duw de deur van de keuken open. Mijn moeder staat met haar handen in haar zij naast de keukentafel, die nog niet afgeruimd is. Haar bord lijkt bijna onaangeroerd, maar het eten is allang koud. Elke keer als ik kook en mijn moeder met lange tanden eet, of haar bord zelfs niet aanraakt, neem ik me voor om voor mezelf op te komen. Om haar te wijzen op al die keren dat ik urenlang aan tafel moest blijven zitten, omdat ik mijn platgestoofde stronk witloof niet kon opeten zonder te kokhalzen. Al die avonden waarop ik hetzelfde bord voorgeschoteld kreeg als de dag voordien, want als ik maar honger genoeg had, zou ik het wel opeten. Ik moest leren om alles te proeven.

Het enige wat ik leerde van haar aanpak, was om stelselmatig kleingeld uit haar portefeuille te stelen om na school stiekem koeken te gaan kopen. Toen mijn vader dat ontdekte, verstopte hij standaard overal tussendoortjes. Onder de plank in zijn kofferbak, zodat ik voor school nog snel een granenreep kon meegrissen als hij me bracht, of in de kast waar hij al zijn schroeven bewaarde, zodat ik ’s avonds, als ik niet genoeg gegeten had, onder zijn werkbank kon kruipen met een banaan en een zakje chips.